

[Socialministeren.]

helt kunne undvære skolehjem, for der kan jo være familiemæssige og andre grunde til, at vi er nødt til at have et sted, hvor de unge kan bo, medens de går i skole. Men det normale for os må være, at skolen og hjemmet hjælper hinanden til rette med at give dem den bedst mulige uddannelse.

Med hensyn til folkeskolens specialundervisning vil jeg gerne sige til det ærede medlem hr. Holger Hansen, at vi skal selvfølgelig passe på ikke at overlape eller gå hinanden i bedene, og det vil der heller ikke blive tale om. Jeg har selv den opfattelse, at det er bedst for det handicappede barn, at det, så længe det overhovedet er muligt, følger med i den almindelige skole sammen med andre børn, og at det også er godt for andre børn at se handicappede iblandt sig. Men det ligger nu engang sådan, at vi må regne med de tal, vi har opgivet i forslaget, for børn og unge, der har en intelligenskvotient på under 65; så længe de kan følge med i folkeskolen, hvis de overhovedet kommer der, skal de være der, men hvis de skal have særundervisning, som man ikke kan give dem i folkeskolen, må vi have ret til at have de skoler, der er nødvendige. Vi vil altså ikke overlape, tværtimod har vi det bedste samarbejde med folkeskolen og undervisningsministeriet, og vi vil hjælpe hinanden med at finde frem til den bedst mulige deling af opgaverne.

Med hensyn til antallet, vi har opgivet i lovforslaget, mener jeg, at det tal, vi har opgivet, ligger i underkanten, absolut i underkanten, af, hvad vi må regne med, og det vil jeg gerne have lov til at dokumentere over for udvalget.

Med hensyn til spørgsmålet om lærere ligger det sådan, at vi i de interimistiske skoler, vi har i øjeblikket, har 320 lærere. Hvis vi regner med at udbygge skolerne, sådan som vi har foreslået, skal vi bruge 35-40 nye lærere om året i de 4-5 år, udbygningen står på. Det er ikke mere end 2 pct. af de nytilkommende lærere fra seminarierne i disse år, så det kan ikke forhindre opgavens løsning, og det kan heller ikke genere folkeskolen.

Jeg tror altså, at vi kan klare den side af sagen, og jeg er glad for, at folketinget

har stillet sig meget velvilligt over for spørgsmålet.

Det ærede medlem fru Gertie Wandel ankede over navnet. Det er sket før her i salen. Vi har spekuleret overordentlig meget på, hvilket navn der var det rigtige. Det har åndssvagekommissionen også gjort. Jeg vil godt være med til at sætte noget på højkant her. Den, der finder et fornuftigt navn, som kan accepteres, giver jeg 100 kr. til u-landshjælpen. Værsgo at gå i gang med at tænke.

Med hensyn til det tekniske vil jeg sige, at vi kunne ikke regne med at få denne store opgave løst, hvis vi skulle gå den traditionelle vej. Derfor gik man over til det præfabrikerede elementbyggeri, montagebyggeriet. Det kan vi ikke drøfte i enkeltheder her, men som det er nævnt, er der bygget en forsøgsklasse her i Københavns omegn, og det vil glæde mig overordentlig meget, hvis udvalget vil gøre sig den ulejlighed at tage ud at se på det. Så kan vi drøfte det hele igennem, og jeg er sikker på, at det ærede medlem hr. Chr. Madsen vil være ganske overordentlig beroligt, når han ser, at det netop er hans arbejdsmandsinteresser, der dér kan varetages på en ganske god måde.

Det afgørende i sagen er imidlertid, at vi får fastlagt en ganske bestemt rytme i byggeriet. Når det hele skal være fabriksfremstillet og vi bare skal støbe grunden på stedet — de mange steder, det skal være, landet over — og alt det andet skal opstilles af montagehold og alle elementer og alt grej fremstilles på fabrik, så må vi kunne aftale med den fabrik, som skal lave det for os, at de skal lave det i den og den ganske bestemte takt, at de må bruge så og så lang tid til det, og at de enkelte dele skal være færdige på et ganske bestemt tidspunkt. Det er et krav, vi ville stille til enhver rationaliseret produktion i industrien alle andre steder; enten man laver sæbe-pulver eller biler, vil det være et ufravigeligt krav. Nu kommer vi med et nyt system her i skolebyggeriet, og vi må stille det krav, at vi får lov til at fastlægge rytmen ganske nøjagtigt og stærkt, og så kan vi for min skyld godt drøfte, om det skal tage 4 år eller vi er nødt til at strække det over 5. Det kan vi drøfte i udvalget, men vi må have fastlagt en bestemt rytme.